

— Хай да се не опури макаръ! А тя грѣбаше, ракйца, за даскала да се съвземе, каза Остенътъ, като гледаше Огнянова, който си кълчеше ржцѣтъ и се прѣвиваше още отъ болъ.

— Нищо, даскале, отърва се... Видѣ ли нашата Сръдня-Гора каква е хубостница?

— Слава Богу, че вамъ нищо не станъ, каза Огняновъ.

— Ха, тя не закача старитѣ си познайници.

— Ако питашъ, забѣлѣжи Остенътъ, намъ ни ж испрати Стара-Планина, тая фжртуна.... Боримечката не се излъга...

— Боримечката не яде слама!... потвърди гръмогласно самъ Боримечката. Кучето го излая. Гръмливиятъ му гласъ раздражаваше животното.

Огняновъ се взираше въ Ивана съ любопитство. Той неволно правѣше сравнение между него и прозвището му: то му прилѣгаше до нѣмай-къдѣ. Нито можеше да се измисли по-съотвѣтственно име за тоя макрокефалъ, грубъ и полудивъ великанъ, който повече приличаше да е бозалъ отъ мечка, нежели отъ жена. Той гледаше тая несъразмѣрно висока снага, кокаляста, мършава, но силна; тая жгловата, дългнеста, космата глава, съ тѣсно чело и съ малки диви очи, съ грамаденъ носъ, широко развитъ въ ноздритѣ, като у дивацитѣ, и съ уста голѣми — да лапнатъ свободно единъ заякъ (Боримечката ядѣше и сурово месо); и тия прѣдълги, космати, жилисти ржцѣ, които би расчекнжли единъ левъ, както Херкулесъ. Той бѣше назначенъ повече да се бори съ диви звѣрове, до които го приближаваше природата, а не да пасе кози — една идилическа работа. Като контрастъ на всичко това, по лицето му се изражаваше една незлобивостъ, нѣкакво тжповче простодушие, което го правѣше смѣшенъ. Никой не би прѣдположилъ, че тая дебелашка, груба, неразвита нравствено по видимому натура е способна за привязанность и за по-човѣшки, нѣжни вълнения... А това бѣше